

Veda Nöbetçisi

– figen-aydinli · 16 Temmuz 2025

Veda Nöbetçisi...

Biri kader dağıtırken en başta,
senin avucuna bir filiz düştü, benimkine paslı bir taş.

Senin yolun günaydınlara çıktı,
benimki uğultulu bir hüzne.
Sen adımlarınla toprağı yeşerttin,
ben ayak izlerimde vedalar biriktirdim.

Şarkıların pencerelerden taşı, kalabalıklara karıştı,
fısıltılarım tren garlarında unutulmuş
tek bir eldiven gibi kimsesizdi.

Sen ellerinle yuvalar kurdun, sınırsız,
ben parmak uçlarımla buğulu camlara dokundum,
giden otobüslerin ardından kalan boşluğa.

Mürekkeğim biraz tuzludur dostum,

hem denizin soluğundan, hem gözyaşından.
Kelimelerim, tamamlanmamış cümlelerin hayaletidir,
kapanmış kapıların ardındaki yankı gibi.

Takvimim, hep son yaprağı kopmuş bir eylöldür.
Ama acıma bana.
Herkesin bir avuntusu vardır bu hayatta.

Kimi kavuşarak avunur, kimi unutarak.
Ben de yazarak.
Ben kalarak.

Ben ayrılığın şairi değilim;
vedanın onurlu nöbetçisiyim.

Ve her şiirim,
çoktan batmış bir geminin ardından denize bırakılmış
umutsuz bir mektuptur aslında...

Figen Aydınlı
16 07 22
Balya